

Forces lleials al president electe, Alassane Ouattara, esperen l'ordre d'entrar a Abidjan, a la Costa d'Ivori, el 5 d'abril passat.

EFE

La Costa d'Ivori, un cúmul d'errors

JOHANNESBURG ■ Marta Garrich

La situació a la Costa d'Ivori va entrar en una nova fase a principi de la setmana passada. Les forces lleials al president electe, Alassane Ouattara, reconegut per la comunitat internacional com a vencedor de les eleccions presidencials del mes de novembre, van emprendre un atac al palau presidencial a Abidjan, la capital econòmica del país, on el president sortint, Laurent Gbagbo, s'aferra al poder des de fa més de quatre mesos. En el moment de tancar l'edició, s'havien aturat els combats a Abidjan, mentre representants de les Nacions Unides (ONU) miraven de negociar la sortida de Gbagbo. Pendants ara de l'arribada d'Ouattara a la presidència, els darrers dies han deixat desenes de morts i una dramàtica crisi humanitària, motivada per l'èxode d'un milió d'ivorians, segons fonts de l'ONU. La Unió Africana (UA) està molt

descontenta amb l'actuació de l'ONU i de França, l'antiga potència colonial que va dominar la Costa d'Ivori. La UA considera que els països occidentals han passat per sobre del seu mandat, que pretenia gestionar aquesta crisi i més crisis del continent, com ara la de Líbia. El principal problema, tanmateix, és que cap dels organismes involucrats en la crisi de la Costa d'Ivori no ha estat a l'altura de la situació. En el cas de l'ONU, es considera que fou un error haver permès que es fessin les eleccions sense haver assegurat el desarmament de les milícies de tots dos bàndols. Quant a la UA, diversos experts assenyalen que l'enviament de l'ex-president sud-africà Thabo Mbeki com a mediador va obrir la possibilitat a Gbagbo de forçar la negociació d'un acord diferent del que havia de ser l'acceptació incondicional de la seva derrota electoral. El tercer

error fou deixar molts afers importants sense solucionar a l'agenda del president entrant, la gestió dels quals pot determinar l'èxit o el fracàs del seu mandat. N'és un l'explicació que ha de donar Ouattara de per què va recórrer a l'ajut de les milícies quan feia setmanes que havia demanat que fossin substituïdes per forces armades professionals. Ouattara haurà de convèncer també els nacionalistes radicals del sud del país que no és un titella d'occident, un argument, emprat per Gbagbo, que ha pres molta força després de la participació de l'ONU i França en l'ofensiva final. Un altre objectiu serà controlar la pròpia força militar, tan diversa, que ha donat suport a Ouattara, en què no sempre els superiors reïxen a fer-se obeir. Naturalment, queda també la delicada tasca, potencialment desestabilitzadora, de decidir quins dels crims comesos aquests mesos seran investigats i castigats.

BEIRUT ■ Marc Sánchez

Síria encén l'Orient Mitjà. “Síria és una bomba de relotgeria”, escrivia fa anys el veterà periodista Patrick Seale. La setmana passada el règim del president Baixar al-Assad va ordenar la formació d'un nou govern, encapçalat pel primer ministre, Adel Safar, en un intent de calmar els ànims. No se n'ha sortit. Les manifestacions continuen i la bomba de Síria podria esclatar ben aviat, amb repercussions tant a dins com a fora del país. Les actuals revoltes són fruit de tensions que ressegueixen amb força sota l'embranchida de la *Primavera Àrab*. Els manifestants diuen rebel·lar-se contra un règim corrupte, que els priva de les llibertats i que reprimeix implacablement qualsevol veu dissonant. Però el fet cert és que la difícil situació econòmica de Síria, amb uns índexs de desocupació i d'inflació creixents, ha fet créixer la indignació vers un règim que es presenta com a protector. Amb tot, aquesta protecció tampoc no s'ha estès a tots els estaments del mosaic ètnic i religiós siri. Les minories drusa (2%) i kurda (9%) sempre han aspirat a aconseguir una certa autonomia del govern de Damasc, mentre que els musulmans sunnites, que conformen les tres quartes parts de la població, han vist com el desequilibri de poders afavoria que els alaïtes, de la minoria xiïta (13%), controlessin totes les esferes del poder. Per una altra banda, Damasc es una peça clau dins del trencaclosques geopolític de l'Orient Mitjà. Israel, en guerra tècnica amb Síria des del 1967, hi comparteix una de les seves fronteres més segures: els alts del Golan. Com publicava fa poc el diari israelià *Haaretz*, els possibles escenaris post-revolucionaris a Síria, que inclouen una renaixença panarabista o una pujada al poder dels islamistes, no interessaven en absolut el govern israelià. Paradoxalment, la inestabilitat del règim dels Assad també podria resultar negativa per als grups de resistència palestins, que tenen les oficines de comandament a Damasc i temen un distanciament respecte del govern, i d'aquest respecte de l'Iran. Per una altra banda, el govern iranià considera Síria el seu principal aliat àrab la regió. A més, l'Iran necessita Síria per a mantenir una relació privilegiada amb els partits-milícia

libanès, Hezbol·là, i palestí, Hamàs. Per tant, si el règim de Baixar al-Assad caigués, l'Iran veuria com disminueix enormement la seva influència regional. Això, de retruc, podria perjudicar la capacitat econòmica, militar i política de Hezbol·là al Líban, que no ha deixat de créixer des de la guerra del 2006. Finalment, si la bomba síria explotés, la guspira podria acabar d'encendre el foc a Jordània, on ja hi ha hagut quissap-les protestes.

Les revoltes han esclatat també a Síria.

ROMA ■ Miriam Díez

Berlusconi esquiva la justícia. El tribunal de Milà que ha de jutjar el president del govern italià, Silvio Berlusconi, per abús de poder i incitació a prostitució de menors ha ajornat el judici fins el 31 de maig. El procés havia de començar dimecres de la setmana passada, dia 6 d'abril, però ni Silvio Berlusconi ni la noia marroquina Karima El Mahroug, coneguda com a *Ruby*, no van presentar-se a la primera sessió, de caràcter tècnic, que va durar 9 minuts i 50 segons. A fora, més de 100 periodistes i molts activistes antiberlusconians ocupaven el carrer davant el Palau de Justícia de la capital lombarda. L'absència del cap de govern va ser considerada per les tres jutgesses com una “rebel·lió”, tot i que Berlusconi es va justificar amb una carta en què al·legava que no es podia presentar a la primera vista per “compromisos institucionals”, acollint-se al decret de “legítim impediment”. Segons el Tribunal Constitucional Italià, han de ser els jutges ordinaris que decideixen si els compromisos són

justificables. D'una altra banda, Ruby, que suposadament va tenir relacions sexuals amb el primer ministre italià mentre era menor d'edat en canvi de diners i regals, no es personarà com a acusació particular. Segons la seva advocada, Paola Boccardi, Ruby no es presentarà perquè “no sent haver patit cap mena de dany per haver assistit alguna vegada a les festes del cap del govern ni per haver freqüentat el primer ministre”. La noia, que ha anunciat que enguany es casarà amb l'italià Luca Riso, sempre ha negat que exercís la prostitució. La fiscalia acusa el *Cavaliere* d'abús de poder per haver pressionat, presumptament, els caps d'una comissaria de Milà el 27 de maig a la nit per tal que deixessin Ruby en llibertat, després d'haver-la detingut amb l'acusació d'haver robat 3.000 euros. Berlusconi sembla que va argumentar que Ruby era la neboda de Hosni Mubàrak, aleshores president d'Egipte. A part l'abús de poder, Berlusconi és acusat d'incitació a la prostitució, perquè, segons que sembla, en les 13 nits que va passar a Arcore el president del govern va tenir relacions sexuals amb Ruby quan ella encara era menor d'edat. Així doncs, el judici contra Berlusconi –el més greu que hi ha hagut contra ell fins ara– s'ajorna fins el dia 31 de maig. El *Cavaliere* en surt reforçat i guanya temps. El seu advocat, Giorgio Perroni, ha declarat: “L'element significatiu de l'audiència és que ningú, ni funcionaris ni la senyoreta Ruby, no s'han constituït part civil. Per tant, estem convençuts que d'aquest procés en sortirà que Berlusconi no té res a veure ni amb l'un delictes ni amb l'altre.”

Berlusconi ha de comparèixer davant la justícia.